

Csíksomlyó

ÜZENETE

- **A Szűzanya rendkívüli kegyelmekkel halmozott el**
- **Istentől megajándékozva szolgálunk**
- **Odaadásunk alapja az elfogadás**
- **Előmozdítani Isten, ember és világ harmóniáját**

Ima

Ábrahám, Izsák és Jákob Istene,
Urunk, Jézus Krisztus Atyja és a mi Atyánk,
fogadd el imánkat, amellyel hozzád fordulunk!
Nézd kegyesen jóra való törekvésünket,
és segíts szenvedéllyel megélni hivatásunk ajándékát!
Atyánk, ingyenes szereteted tervével arra hívsz,
hogy keressük a te arcodat a Lélekben,
akár helyben lakunk, akár úton vagyunk.
Add, hogy magunkban hordozzuk emlékezetedet,
és élet forrásává legyen az számunkra
az egyedülletben és a testvériségben,
s hogy szereteted visszfénye lehessünk
a ma élő emberek élettörténetében!

Krisztus, az élő Isten Fia,
te tisztán, szegényen és engedelmesen jártál
itt, a földön, a mi útjainkon,
és társunkká szegődtél a csendben és a hallgatásban.
A szeretet forrásaként őrizd meg bennünk
gyermeki hozzátartozásunkat az Atyához!
Segíts, hogy megéljük a találkozás evangéliumát:
hogy humanizáljuk a Földet, építsük a testvériséget,
osztózzunk a megfáradtak, a keresést feladók fáradalmaiban
és a várakozók, a keresők, a remény magvait őrzők örömeiben!

Szentlélek, lángoló tűz,
világosítsd meg utunkat az egyházban és a világban!
Önts belénk bátorságot az evangélium hirdetésére,
és segíts, hogy örömmel leljük a mindennapi szolgálatban!
Nyisd meg lelkünket a szépség szemlélésére!
Őrizd meg bennünk a teremtett világ hálás csodálatát,
és add, hogy felismerjük mindazt a csodát,
amelyet te viszel végbe minden élőlényben!

Mária, Isten igéjének anyja,
virrassz megszentelt életünk felett,
hogy az öröm, melyet Isten szava ébresztett bennünk,
betöltse egész lényünket,
és felhívásod, hogy tegyünk meg mindent,
amit csak kér a Mester (vö. Jn 2,5),
az ő szavának tevékeny értelmezőiként találjon minket
Isten országának hirdetésében!
Ámen.

Ferenc pápa imája a megszentelt élet évére

Kiadja a Csíksomlyói Ferences Rendház
Csíksomlyó
ÜZENETE

Kiadja a Szent István királyról elnevezett Erdélyi Ferences Rendtartomány megbízásából a Csíksomlyói Ferences Rendház.
Szerkesztők: fr. Urbán Erik OFM, fr. Bőjte Mihály OFM, Takács Éva, Borsodi L. László. Lapterv és tördelés: Benedek Enikő.

530203 Miercurea-Ciuc, Str. Szék, nr. 148., Jud. Harghita, România, tel.: +40-266-371449, e-mail: uzenete@gmail.com. Nyomda: MARK HOUSE - Gyergyószentmiklós, Gábor Áron utca 4. szám, tel./fax: 0266-364674, e-mail: office@markhouse.ro, igazgató: Dezső László. Megjelenik negyedévente (húsvét, pünkösdi búcsú, Mária neve, karácsony). Terjesztő: Gergely Izabella SSS.

Ferenc pápa ajándéka

Ferenc pápa 2013. november végén a férfi szerzetesrendek legfőbb elöljáróival való találkozójának alkalmával jelentette be, hogy 2015 a megszentelt élet éve lesz, amelyet abból az alkalomból hirdetett meg, hogy VI. Pál pápa az ötven évvel ezelőtt szervezett II. Vatikáni Zsinat negyedik ülészaka során, 1965. október 28-án adta ki a Perfectae Caritatis kezdetű dekrétumot a szerzetesi élet korszerű megújításáról.

A megszentelt élet éve – amelyet szerzetesek éve elnevezéssel is használunk – az új egyházi évvel, 2014. advent első vasárnapjával (november 30.) kezdődött és 2016. február 2-án, a megszentelt élet világnapján ér véget. A megszentelt élet éve elnevezés átfogóbb és pontosabb, mintha csak szerzetesekről beszélnénk. Olyan fogalom, amely az új formákat is magába foglalja. Beletartoznak a szerzetesek, az apostoli élet társaságainak, a krisztushívők hivatalos társulásainak és a világi intézményeknek tagjai, a remeték és a megszentelt szüzek is.

Különös fontossággal bír ez az év itt, Erdélyben, tágabb értelemben a volt kommunista országokban, hiszen még mindig érezzük, hogy az 1950-es években karhatalommal (állami rendelettel) feloszlatták a főegyházmegyénk területén szolgáló szerzetesrendeket. Ezáltal felnőtt egy olyan egyházi közösség, amely az egyházat szerzetesek nélkül is el tudja képzelni, bár az egyházhoz mind nyugaton, mind keleten a szerzetes-ség hozzátartozik.

A rendszerváltás után főegyházmegyénkben a meglévő szerzetesrendek újraindultak, de nemcsak újraindulásról kell beszélnünk, hanem újabb letelepedések is történtek, új kolostorok, monostorok nyitották meg kapuikat. Szélesebb spektrumú tevékenységet folytathatnak, és a felosztott rendek újra működhetnek, nyíltan megélhetik sajátos karizmájukat.

Szentatyánk, Ferenc pápa a megszentelt élet éve nyitó miséjére üzenetet küldött, amelyből egy részletet idézek: „Kedves megszentelt nővéreim és testvéreim! (...) A megszentelt élet évének meghirdetésével

a szerzetesi élet megújításáról szóló Perfectae Caritatis kezdetű határozat kihirdetésének ötvenedik évfordulóján mindenekelőtt az volt a szándékom, hogy újra felmutassuk az egész egyház előtt a sequela Christi [Krisztus-követés] e sajátos formájának szépségét és értékességét, amelyet valamennyien képviseltek, ti, akik úgy döntöttetek, hogy mindent elhagytok, hogy közelebről követhessétek Krisztust az evangéliumi tanácsok fogadalmával. A sokféle programon keresztül, amelyek a következő hónapokban lesznek Rómában és az egész világon, életetek tündöklő tanúságtétele, lámpatartóra helyezett lámpás lesz, hogy fényt és meleget árásszon Isten egész népének. Nektek is megismétlem sürgető felhívásomat, amellyel egy évvel ezelőtt a legfőbb szerzetes elöljárókhöz fordultam: ébresszétek fel a világot, világossítsátok meg prófétai és árral szemben haladó tanúságtételekkel! Hogyan tudjátok megvalósítani ezt a felhívást, nemcsak ebben a különleges, nektek szentelt évben, hanem mindig? Három útmutató szót mondok nektek.

Legyetek vidámak! Mutassátok meg mindenkinek, hogy Krisztus követése és evangéliumának tettek-re váltása boldogsággal tölti el szíveteket! Fertőzzétek meg ezzel az örömmel a hozzátok közeledőket, és akkor sokan fogják kérdezni tőletek örömetek okát, és felébred bennük a vágy, hogy osztozzanak ragyogó és lelkesítő evangéliumi kalandotokban.

Legyetek bátrak! Aki érzi, hogy az Úr szereti őt, az teljesen belé tudja vetni bizalmát. Így tettek alapítóitok is, új utakat nyitva Isten országának szolgálatára. A benneteket kísérő Szentlélek erejével menjetek el a világ útjaira, és mutassátok meg az evangélium megújító erejét, amely, ha tettek-re váltják, ma is csodákat visz végbe, és az ember minden kérdésre választ tud adni.

Legyetek közösségi emberek! Mély személyes közösségben Istennel, akit életetek porro unumának [mint egyetlen szükségest] (vö. Lk 10,42) választottatok, fáradhatatlanul építsétek a testvériséget, mindenek-

előtt a kölcsönös szeretet evangéliumi törvényét megtartva magatok között, azután pedig mindenkivel, különösen a legszegényebbekkel. Mutassátok meg, hogy az egyetemes testvériség nem utópia [elérhetetlen vágy], hanem magának Jézusnak az álma az egész emberiségről.

(...) Miközben rábízom a megszentelt élet ma kezdődő évét Szűz Máriára, az Atya egyedülálló módon szeretett leányára, akit a Szentlélek minden kegyelmi ajándékkal felékesített, a ti legfőbb példaképekre, imáiban mellettek vagytok, és szívből adom rátok, akik itt jelen vagytok, apostoli áldásomat”.

Jelen lapszámunkban a Gyulafehérvári Főegyházmegye területén szolgáló szerzetesrendek mutatkoznak be, szólnak karizmájukról, a főegyházmegyében végzett szolgálatukról, a kegyhelyüinkhöz való kötődésükről. Minden szerzetesközösség számára ajándék ez az év, hiszen ennek az évnek nemcsak arról kell szólnia, hogy a megszentelt életet élőkre oda akar figyelni az egyház, vagy a rendek különböző programokkal felhívják a hívők figyelmét, hanem a rendeknek befelé, önmagukra is oda kell figyelniük. Ez az esztendő a rendek számára a megújulás lehetőségét is hordozza olyan szempontból, hogy vissza tudjanak térni a kezdeti lelkesedéshez, meg tudjanak újulni lelkületükben, amire időről időre szükség is van. Szentatyánk buzdítását megszívélve, hálával nézzünk vissza, szenvedéllyel éljük a jelen, és reménnyel tekintünk a jövőre!

Fr. Urbán Erik

A Szűzanya rendkívüli kegyelmekkel halmozott el

– Beszélgetés P. Márk József atyával –

– *Kike és milyen hatások játszottak közre abban, hogy megérlelődjék József atyában a szerzetesi hivatás és a döntés, hogy közel 70 évvel ezelőtt, 1946-ban belépjen a Kisebbségi Testvérek Rendjének erdélyi tartományába?*

– 1945-46-ban a csíksomlyói tanítóképző diákja voltam. Tanáraink között ferences atyák is voltak. Vitusz testvérhez közvetlen barátság fűzött. A kegytemplomba jártunk szentmisére, még vecsernyére is énekelni a litániákat. A kegytemplommal és az atyákkal való kapcsolat kellemes hatást váltott ki bennünk. Az ő ferences lelkületük, egyszerűségük, jóságuk és szeretetük igen jó hatással volt ránk, diákokra.

Egy osztálytársunk azzal hivatkozott, hogy ő ferences lesz. A gondolat bennünk, csíkszenttamásiakban is gyökeret vert, így aztán négyen elhatároztuk, hogy kérjük felvételünket a rendbe. Kérésünkre P. Hajdú Leánder felvilágosított, milyen lesz a sorsunk, ha szerzetesek leszünk. Mi nem hátráltunk meg, hanem három hét múlva beadtuk a kérést a provinciális atyának. 1946. szeptember 1-jén megkezdtük csíkszenttamásiakul a noviciátust.

– *Szent II. János Pál pápa 1997-ben azzal a céllal nyilvánította a szerzetesek világnapjává február 2-át, Gyertyaszentelő Boldogasszony napját, hogy az egyház hálát adjon Istennek a szerzetesi élet ajándékaiért, hogy a szerzetesekben tudatosuljon „életük szépsége és azok a csodák, amehelyek az Úr bennük és általuk művel az egyház és a világ javára”. József atya visszatekintve hogyan látja, Romániában a második világháborút követő évtizedek kommunista diktatúrájában miként valósulhatott meg saját és a rendtartomány hétköznapjaiban a ferences szerzetesi élet szépsége, hogyan mutatkozhatott meg az emberek számára a barátokon keresztül az isteni kegyelem?*

– Általános jelenség népünk körében, hogy a ferences barátokat nagyon tisztelik és szeretik. Amint

P. Boros Fortunát Csíksomlyó, a kegyhely című könyvében megfogalmazta: a ferencesek és a székely nép sorsa annyira egybe van forrva, hogy egyik sem létezhet a másik nélkül. Amikor 1951-ben az államhatalom lágerbe gyűjtötte az összes rendház tagjait, a sajnálkozáson kívül a jó hívek, amiben csak lehetett, segítségünkre siettek: élelmiszerekkel támogattak, és mindent megtettek a kolostorok javainak megmentéséért. És milyen nagy volt az örömük, amikor 1957-ben egyes helyekre visszaengedtek egy-egy páttert!

A ferencesek részéről legkimagaslóbb erény a hűség az egyházhoz. Nem álltak be a kommunisták által alapított egyházba, és így az egyházmegyes papságnak is erőt adtak a kitartáshoz. Ezt maga Márton Áron püspök mondta 1956-ban a dési lágerkolostorban. Ezenkívül nem ijedtek meg, nem siránkoztak, hanem buzgón imádkoztak, és a nagyközösségekben szébbnél-szebb ünnepélyeket tartottak. Sok üldözés és börtönviselés után 1990-ben, ahol csak tehették, újult erővel álltak ismét a hívek szolgálatára. Isten áldása kísérte munkájukat a hívek nagy örömeire.

– *Az ötven évvel ezelőtt szervezett II. Vatikáni Zsinat negyedik ülészaka során, 1965. október 28-án adta ki VI. Pál pápa a Perfectae Caritatis kezdetű dekrétumot a szerzetesi élet korszerű megújításáról. Erre az alkalomra emlékezve hirdette meg Ferenc pápa a megszentelt élet évét. Milyen új kihívásokkal szembesült rendtársaival együtt az 1989-es politikai rendszerváltást követő években Csíksomlyón? Milyen elvárásokkal, igénnyel fordul a ma embere az erdélyi ferencesek, kiemelten a somlyói barátok felé?*

– Amikor szentatyánk, Szent II. János Pál pápa 1997-ben kijelölte a megszentelt élet napját, február 2-át, itt, Csíksomlyón első alkalommal tartottuk meg a szerzetesek találkozóját. Azóta is minden évben megüljük ezt a szent napot, lelki

Fotó: Dezső László

programokat tartva és imádkozva a szerzetesi hivatásokért.

Csíksomlyói viszonylatban mi nem vártuk a világváltozást. A lehetőségekhez mérten már az 1970-es és 80-as években megtartottuk az ünnepeket, a pünkösdi és a Mária neve búcsút. Állandóan javítottuk a kegytemplomot, a rendezéseket, a templom körüli területet. A politikai rendszerváltást követően aztán lassanként megindult a turistaforgalom. Mind többen jöttek látogatni a kegyhelyet, és ugyancsak sokan kezdtek jönni imádkozni, a Szűzanyát tisztelni. Mi a csoportok rendelkezésére álltunk, ismertetve a kegyhely szépségeit, a Szűzanya tiszteletét. Mind közelebbivé vált a látogatókkal és hívekkel való kapcsolatunk.

Mit vár el a ma embere a ferencesektől? Hűséges helytállást, Isten és a hívek szolgálatában való kitartást. Életszentséget, amely jobban hat az emberekre, mint a legszebb prédikáció. A többi a mindenható Isten dolga.

– Ha számvetést kellene végeznie, mit gondol, közel fél évszázados csíksomlyói szerzetesi élete alatt miként változott a csíksomlyói kegyhely szerepe a szűkebb-tágabb társadalomban, illetve a vallási közösség életében, és hogyan értékeli saját jelenlétét ebben a folyamatban?

– A kegyhely szerepe 1990-től óriásivá növekedett. Ezt mutatja főként a pünkösdi búcsú, de nemcsak. Egész év folyamán szüntelenül özönlenek a látogatók

a kegyhelyre. Vasár- és ünnepnapokon tele a templom, a soron kívüli ünnepeken: elsőszombaton, a Szent Antal kilenceden és több más szép ünnepen. Néha már nem tudja befogadni a búcsúsokat a kegytemplom, annyian jönnek. A tények beszélnek, hogy mit jelen a csíksomlyói kegyhely a nép életében: a hitben való megmaradást, gyarapodást.

Az én életemről annyit mondhatok: Isten különös kegyelme

kísért, áldott, segített. Én megtettem, amit tudtam, odaadással, jó akaráttal. A Szűzanya rendkívüli kegyelmekkel halmozott el. Ezért hálát adok Istennek és a Szent Szűznek. Most már csak mint a nagy ember árnyéka settenkedem, de nem vagyok reménytelen, elégedetlen. Végső célom az örök élet, amelyet Isten irgalmából remélek.

Borsodi L. László

Piaristák Csíksomlyó mellett

Gyermekkel a Piarista Tanulmányi Ház udvarán

„**R**endalapítónk, Kalazanci Szent József kifejezetten tanító rendet alapított a 16. és 17. század fordulóján, amikor Róma egyik szegénynegyedében megnyitott egy ingyenes iskolát... A szegények fiainak olyan műveltségre volt szükségük, amely majd megélhetésüket biztosítja. Hazuról keveset, majdnem semmit sem kaptak, legföljebb erkölcsi tartást, a társadalmi felemelkedés igényét... Kalazancius rájött arra, hogy a szegények korszerű – és csak az iskolában megszerezhető – műveltség híján nem fognak biztos megélhetéshez jutni, csak kiszolgáltatottan, kegyelemkenyéren élhetnek. Ezért a létrejövő piarista iskolákban kiemelt figyelmet fordított a természettudományos tárgyak tanítására. Mindez máig jellemzi iskoláinkat.” (Interjúrészlet Jelenits Istvánnal, *Vigilia*, 2015. január)

Az erdélyi – Nagykaroly (1727), Máramarosziget (1736), Kolozsvár

(1776), Temesvár (1788) – piarista iskolák is századokon át e szellemben működtek, igényes és használható tudást, emberi és keresztény tartást igyekezve adni diákjaiknak, amíg 1948-ban be nem záratta azokat az új, „felvilágosító” és „szegénypárti” világnézet.

2007-től Csíkszeredában hajtott ki – két ideköltöző szerzetessel – egy új kezdeményezésünk, a Piarista Tanulmányi Ház. A házban is zajlanak programok (vallásoktatás, etikai beszélgetések, játékdélutánok, filmvetítések), valamint helyet adunk mások által szervezett programoknak is (bibliodrámá-kurzusok, nagycsaládos foglalkozások, gyászfeldolgozó csoport). Kijárunk a város bentlakásaiba is segíteni tanulásban, lelkiekben (például a Csángó Továbbtanulók Közösségéhez), ahol és amíg igénylik. A lelkipásztori munka hozott össze bennünket Csíksomlyóval: Szent Antal kilen-

ced, elsőszombati Mária-köszöntők, gyóntatás a búcsúkon, a Márton Aron Gimnázium Veni Sanctéi. És még valami. A szerzetesi együttlét. Kecskeméten havonta-kéthavonta vagyok pár napot rendházunkban. Itt számomra a rendház a csíksomlyói ferences kolostor. Pedig nem vagyunk sokat együtt. De bízunk egymásban. A szerzetesi életformában közösek vagyunk, egy a nyelvünk, az ábécénk. S ez nagyon mély kötődés. Kalazancius sokat tanult Szent Ferencről is...

A székelység ősrégi kegyhelye Csíksomlyó. Aki a székel nép körében dolgozik, diákok és szülei közt, tanítva, korrepetálva, prédikálva, gyóntatva, nevetve és könnyeket törölve, az hálás, hogy a „barátok” közt barátokra talált. Szüksége is van rá...

Sárközi Sándor
piarista szerzetes

Istentől megajándékozva szolgálunk

Azon adományok közül, melyeket az irgalmasság Atyja bőkezűségéből kaptunk – s ezért Krisztus dicsőséges Atyjának egyre bőségesebb hálaadással tartozunk –, kiemelkedik hivatásunk... Isten Fia számunkra út lett, s erre szavával és példaadásával tanított meg bennünket boldogságos Ferenc atyánk.” (Szent Klára *Végrendeletéből*)

Életrajzírója szerint akkor nyílt meg Klára előtt az örökké tartó örömök látványa, amikor beleegyezését adta a Jegyesnek, aki sze-

sza Remeteségben töltöttük szerzetesi életünk első jó néhány évét. Az alapításokra 1995. augusztus 12-én (Szécsény Ágacskája Magyarországon) és 2000. augusztus 11-én (Csíksomlyó Ágacskája Erdélyben) került sor.

A következő állomás a szécsényi alapítás önállósulása volt, amint erre minden klarissza közösség hivatott. Ez 2009. augusztus 2-án történt. Földrajzi elhelyezkedésünknel fogva közösségünk ettől kezdve Szécsényhez tartozik. Noha apátnőnk, Ferenc-Mária

kálja, hogy teljesen Isten kezdeményezésére tudjuk bocsátani egyéni és közösségi életünket.

A testvéri szeretet. A közösségben magának Krisztusnak a szeretetével igyekszünk egymást szeretni, hiszen az Úr adott bennünket egymásnak. Szent Klára buzdít bennünket, hogy tetteinkkel mutassuk meg a bennünk lévő szeretetet. Ez a szeretet egyszerre kegyelem, ajándék, melyet minden nap az Úrtól kapunk, ugyanakkor feladat is. Egymás feltétel nélküli elfogadása és tisztelete, egymás értékeinek felismerése és elfogadása, a kölcsönös és folyamatos megbocsátás a lelki küzdelem által tisztul és növekszik.

Szegénység. Isten gondviselésére hagyatkozásunk nem más, mint fogadalmunk (vagyis tulajdon nélkül élni) konkrét megvalósítása. Ez – bár részünkről érdemtelenül, mégis – minden nap a megajándékozottság örömét jelenti számunkra, hiszen az Úr a világban élő testvéreink nagylelkű megosztásán keresztül gondoskodik rólunk.

A nap nap után ingyenesen kapott szeretet természetesen megosztásra hív bennünket. Mi abból szeretnénk adni testvéreinknek, amit mi kapunk az Úrtól. Örömmel várjuk azokat, akik részt szeretnének venni zsolozsmáinkon vagy a szentségimádáson. Ha valaki életútján szeretne megállni és letelepedni az Úr lábaihoz, annak különálló remetéseinkben néhány napra lehetőséget nyújtunk az elcsendesedéshez. A nap bizonyos szakaszaiban (9–11.45; 14.30–16.45; 17.30–18.30) imában fogadjuk azokat, akik becsöngetnek. Egyesek valamit meg szeretnének osztani Isten arcának kereséséből, mások megpróbáltatásaikban eljönnek, hogy a közös ima erejével, a hitben vállalni tudják életük kihívásait, vagy egyszerűen becsöngetnek, mert hallották, hogy vannak itt nővérek, akik meghallgatják őket, és imádkoznak értük. Ezekben a találkozásokban mindenkifölött az Úr akaratát keressük együtt.

„A közösségre végzett imaórák liturgiája Krisztushoz kapcsol bennünket.”

retetből emberré lett értünk. Klára minden nap szemlélte Krisztust, aki „az örök dicsőség kisugárzása, az örök világosság visszfénye és szeplőtelen tükré”, amelyben „a boldog szegénység, a szent alázatosság és a kimondhatatlan szeretet lángol” (Szent Klára *Leveleiből*). Nem csupán szemlélte, hanem az ő képmására alakult át. Ebben a belső átalakulásban tapasztalta meg Klára is és nővérei is, hogy a teremtmények közül a legértékesebb a hívő ember lelke, s egyedül a hívő ember lelke méltó hajlék és szállás Isten számára, mégpedig a szeretet által. (Szent Klára *Leveleiből*)

Az Istennek ezt a csodálatos hivatását kaptuk meg mi is. Szinte mindnyájan (Magyarországról és Erdélyből érkező nővérek) a franciaországi Sion Ágacskája Klarisz-

anya Szécsényben él, rendszeres látogatásai, a mindennapi kapcsolat a kommunikációs eszközök által, valamint közösségünk évente körülbelül kétszeri Szécsényben töltött időszakai egy közösséggé tesznek bennünket egyazon lelkületben.

Mindennapjainkat Isten elsőbbségének szeretnénk alárendelni az imádság, a testvéri szeretet és a szegénység által.

Imádság. A közösségre végzett imaórák liturgiája Krisztushoz kapcsol bennünket, hogy az egész emberiség nevében megadjuk Istennek neve dicséretét. Négy órát csendes imádságban, magányban élünk, amelynek része a szentségimádás, Isten Igéjének hallgatása, dicséret a teremtett világban és a közbenjárás. Ez az Úrnak átadott élet, a vele való lehető legszorosabb kapcsolat szívünk szüntelen megtérését mun-

A Csíksomlyói Szűzanya hitben való megerősödésünk szemtanúja

A Csíksomlyói Szűzanya mindenkit személyesen hív, a szívünkben megérint, megszólít. Hív és visszavár minden nyelvből, népből és nemzetből fiatalokat, időseket, némákat, bénákat, még a bicebócák is kedvesek előtte. Megszólítja az egyedülállókat, a szerelmeseket, a kis és nagy családokat, gyermek- és ifjúsági csoportokat, baráti, munka- és imaközösségeket, szegényt és gazdagot egyaránt. Elhív és visszavár zarándokokat, lovagokat, egyházfiakat, Krisztus papjait, valamint a kisebb és nagyobb világi, apostoli és monasztikus rendekben élőket.

A mi rendünk, az Assisi Szent Ferenc Betegápoló Nővérei két országban van jelen. Négy szerzetesnővér a háromszéki Árkoson kismamaotthont vezet, ahol a hajléktalanságból, nincstelenségből, éhezésből, erőszakból segítséget kérő kismamák és gyermekeik kapnak védelmet, szeretetet, új életet és jövőbe vetett reményt. Egy másik intézményben is négy nővér dolgozik: az anyaországban, a Baranya megyei Kozármislenyben (Pécs mellett) a Dorothea Idősek Otthonában zajlik a foglalkoztatás, a lelki és fizikai gondozás, az emberi méltóság biztosítása és a teljes értékű élet megteremtése. Mindkét ház fő foglalkozása azonban mégis az imádság: keresni Isten akaratát, bűnbánatot tartva, megjobbítani életünket, énünket patrónánk közbenjárásával, Krisztus Urunk által, Szent Ferenc példájára.

A Csíksomlyói Mária hívó szava a forráshoz vezet bennünket, szomjazókat. Egyénileg (szabadság, remeteség), csoportosan (szerzetesi találkozó), hétköznapiakon (pihenés, lelki nap) vagy ünnepek (a megszentelt élet napja, csíksomlyói búcsú, Porciunkula búcsú, Szent Ferenc elszenderülése) alkalmával jelenünk meg a Szűzanya előtt tiszteletünket tenni. Ki-ki feltárja előtte szívét, segítségét kérjük, legyen vágyaink, gyógyulásunk, megterésünk kieszközölője. Szeretteinket és mindenkit, akivel kapcsolatban állunk, a Szűz-

Kismamákkal és gyermekekkel árkosi otthonunkban

anya elé visszük, hálát és köszönetet mondunk értük, és áldását, imáit kérjük rájuk.

Számomra az „öröm virága” meglátogatni a Szűzanyát, felzarándokolni hozzá, az úton megemlékezni titkairól, vele lenni szentéhyében szent időben, behámi életembe és az ő anyai szeretetére bízni magamat. Reá tekinteni, mint Égi édesanyámra, különösen Csíksomlyón, hiszen a többi kegyhely Mária-ábrázolásaihoz képest „nagyságosabb”, és kedvesebb számomra a csíksomlyói Istenanya, akinek a lábainál nőtem fel. Időtilen anyai archaikus bája, boldogasszonyosága biztonyságot ad arról, hogy gyermekei vagyunk mind, akik éltek, élünk, és majd élnek ezen a Földön. Szent István-i hódolattal tekintve a Magyarok Nagyaszonyára, nemzetünk édesanyjára, látom példaadó őseink mustármagnyi, megpróbált hitét.

Csodálatra méltó a tisztaságos anya lelki szépsége is, amehyre vágyunk, és amehyet megéneklünk: „Ó, dicsőséges, ó, ékes-séges, mint a csillag, fényes!” „Hajnali szép csillag, szép lilomszál...” vagy „Mennyei szép rózsá...” Keresztényként reménykeltő látni az új Évát, aki a bűn kigyófejét segít eltaposni. Mint mennybe felvett királynő ma is az Úr szolgáló leánya, aki ma is szolgál, közbenjár értem, értünk. Mindnyájunkat gyermekének tekint, és válogatás nélkül szeret. Ő a bűnösök menedéke, a mi pártfogónk, akiket oltalmába fogad, és Fia elé vezet, mert szeret. (Anna nővér)

Én Csíksomlyót elsősorban a maga csendességében szeretem: a templom csendjében lenni, a Szűzanya szelíd arcát szemlélni. Vajdahunyadiként Csíksomlyóra én is ha-

zárkezem megannyi zarándokkal együtt az év bármely napján. Ez a hazatérés nagyon erősen érezhető attribútuma Somlyó szent hegyének, ahol ottthon érzem magam, és mindig feltöltődöm. A csend segít a hit titkaiban való elmélyülésben, annak megtapasztalásában, hogy sokan vagyunk együtt ebben a hitben, ami megerősít engem. Ennek a megerősödésnek szemtanúja és akarója maga Mária, egyházunknak anyja. (Teréz nővér)

Amikor kicsi voltam, nagymamám felajánlott a Szűzanyának. Fiatalként, amikor az élet kihívásai próbára tettek, tudatosan a Szűzanyát választottam édesanyámmak, szelplőtelen szívének ajánlottam magamat. Ezt sohasem bántam meg, mert mindig ottthonra találtam benne. Amikor a Csíksomlyói Szűzanyához megyek, úgy érzem, hogy hazamegyek, és ő mindig tárt karokkal vár, én pedig megpihenhetek ölelésében. Ihenkor meghatódik a lelkem, és a hála szavait rebeგი: de jó, hogy vagy nekünk, légy áldott, Anyánk! (Regina nővér)

Az istenszülő Szűz mindig imádkozik, könyörög érettünk. Ez alatt azt is lehet érteni, hogy a mi égi édesanyánk azt akarja, nekünk jó legyen, segíteni akar rajtunk, ezért újból és újból megkéri az ő szent Fiát: tekintsen ránk! Szüntelen imában felhívja Krisztus figyelmét ránk, akik valamiben hiányt szenvedünk. Pontosan úgy, ahogyan a kánai menyegzőn tette. És a csodák ma is folytatódnak.

Román Regina
nővér

Az erdélyi mallersdorfi nővérek közössége

A Mallersdorfi Szegény Ferences Nővérek

Dr. Paul Josef Nardini a 19. század közepén élt Németországban. 1855-ben pirmasensi plébánosként alapította meg közösségünket. Nardini papként Jézus Krisztus szolgálatában egészen az egyháznak és az ínséget szenvedő embereknek áldozta fel magát, és értük állt ki.

Batthyány Julianna grófnő 1860-ban megismerkedett két pirmasensi ferences nővérrel Erdélyben, akik alamizsnát gyűjtöttek. A grófnő arra kérte őket, hogy jöjjenek Erdélybe, és itt is tevékenykedjenek. Kérése meghallgatásra talált: 1864. november 19-én, Szent Erzsébet napján délután érkezett meg az első hat nővér Nagyszébenbe.

1948–1989

1948-ban Romániában a mallersdorfi nővérek iskoláit államosították, 1949-ben a román kommunista államhatalom – akárcsak a többi szerzetesrendét – beszüntette működésüket. A nővérek közösségét feloszlatták, és többé nem használhatták a szerzetesi ruhát.

Az 1989-es fordulat új reményt hozott: a nővérek újra elkezdheték közösségi életüket Székelyudvarhelyen a ferences atyáktól kölcsönkapott kolostorban. 1990-ben megnyílhatott a kolostor az évtizedekig szétszóródott közösség tagjai számára.

SZÉKELYUDVARHELY

Nardini atya megbízásából feladatunk az evangéliumnak a szeretet cselekedeteivel való hirdetése a sze-

gények számára. Ezt próbáljuk megvalósítani a nekik nyújtott napi meleg ebéd, a szociálisan hátrányos családok felkeresése, segítése és a számukra kiosztott élelmiszeradományok, a Nardini Napköziotthonban folyó tevékenységek és az iskola utáni foglalkoztatás, valamint a hitoktatás és a Názáret Házban folytatott tevékenységeink által.

A területi vezetőség székhelye mellett Székelyudvarhelyen van a szerzetesközösség erdélyi központja, ugyanakkor itt van az idősebb nővérek otthona is. Ők itt védettségben, biztonságban élik meg az élet alkonyát, jól érzik magukat a nővérek társaságában, és igényeik szerint gondozzák és ápolják őket a fiatalabb nővértársak.

KÉZDISZENTLÉLEK:

SZENT KLÁRA ÖREGOTTHON

A gyulafehérvári Caritas és a nővérek együttműködésével az öregotthon 1995-ben nyílt meg 19 idős ember gondozására, ápolására. Munkánk lényegét és célját abban látjuk, hogy szeretetteljes egymásra figyélssel segítsünk egyedülálló, szegény és idős embereken, nekik megfelelő gondozást és ápolást biztosítsunk, testi szenvedésüket enyhítsük.

NAGYVÁRAD: KIS SZENT TERÉZ HÁZ, SZENT FERENC HÁZ

1999-ben indult újra a nővérek működése Nagyváradon, ahol sérült gyerekekkel foglalkozunk egy óvodában. Alapítónk, boldog Paul Josef Nardini atyánk és Szent Ferenc

szellemében szeretnénk munkánkat végezni: egyszerűségben és alázatosságban felkarolni, segíteni és szolgálni a társadalomból kiteszítettakat és a szegényeket.

A Szent Ferenc Házban délutáni foglalkozást biztosítunk 12 iskolás, sérült gyerek számára.

BRASSÓ

A 150. jubileumunk alkalmából megnyitottunk egy filiát Brassóban. 1895-től itt is működtek nővérek egészen a rend feloszlatásáig, betegápolással és tanítással foglalkoztak. A rendtagok jelenleg egy bentlakásban tevékenykednek, ahol keresztény szellemben szeretnének lányok számára otthont biztosítani a tanulmányaik ideje alatt.

KÖZÖSSÉGÜNK

ÉS A CSÍKSOMLYÓI KEGYHELY

Mindig úgy megyünk Csíksomlyóra, mintha hazamennénk. Gondjainkat, örömeinket, sikereinket, a ránk bízottakat mindig szívesen visszük imáinkban a Csíksomlyói Szűzanyához. Év közben is gyakran betérünk a templomba imára, hálaadásra, mindig szívesen veszünk részt a zarándoklatokon. Legtöbbször már gyerekkorában szüleivel gyakran elzarándokolt a kegyhelyre. Csíksomlyó mindig a találkozás, a kiengesztelődés, a feltöltődés helye számunkra. Hivatásunk megélésében példaképünk és közbenjárónk a Szűzanya.

Boros Margit
nővér

Odaadásunk alapja az elfogadás

A Magyar Pálos Rend az egyetlen magyar alapítású férfi szerzetesrend, amelynek megszervezője a rendi hagyomány szerint Boldog Özséb esztergomi kanonok volt, aki 1246-ban rangjáról lemondva, vagyonát szétosztva a szegények között, remeteségbe vonult. Legendája szerint egyik éjszaka mély imába merült, amikor hirtelen világosság zavarta meg. A környező fákon apró lángok gyulladtak ki, amelyek egyetlen, hatalmas tüzes gömbbé olvadtak össze. A látomásból Özséb megértette, hogy a szétszórtan élő remetéket egyetlen közösségbe kell összefognia.

1250-ben maga is hozzálátott, hogy társaival együtt felépítse kolostorát és templomát, amelyet a Szent Keresztről nevezett el. A rend védőszentjéül a 3. században élt Remete Szent Pált választotta, aki Krisztus szeretetért elhagyva a világot, az egyiptomi pusztá magányába vonult, ahol imádkozva és vezekelve töltötte egész életét. A pálos kolostorok száma a középkor folyamán rohamosan növekedett, lakói az Isten imádságában töltött csendes, elvonult életükkel engeszteltek a magyarságért.

A történelem később különféle kihívások elé állította a fehér barátokat, ami újabb és újabb feladatok vállalását is igényelte tőlük: lelkipásztori munkát, iskolavezetést, missziót, de mindig szem előtt tartották a remete hagyományokat is. Az évszázadok során a pálosok számos buzgó, szent életű szerzetessel, lelkipásztorral, tudóssal, sőt vértanúval gazdagították országunkat.

A 150 éves török uralom idején a pálos kolostorok nagy része elpusztult. A hódoltság kora után a rend kevesebb kolostorban ugyan, de újrakezdte működését, és az oktatásban is szerepet vállalt. II. József, a „kalapos király” sok más szerzetesközösséggel együtt 1786-ban a Pálos Rendet is feloszlatta hazánkban, így az csak Krakóban és Czestochowában működhetett tovább a Boldogságos Szent Szűz oltalma alatt.

A Szűzanya nem volt hálátlan a pálosok évszázadokon keresztül tanúsított gyengéd szeretete iránt. Megőrizte őket, és amikor Lengyelország ismét önálló lett, rendünk is újból virágzásnak indult. Hazánkba is lengyelhonból jöttek vissza a pálosok. 1934 pünkösdjén telepedett meg ismét szülőföldjén a rend. Sajnos azonban alig másfél évtized után a kommunista államhatalom 1950 őszén a pálosok működését is betiltotta. A szétszórtságban élő szerzetesek azonban szívükben továbbra is megőrizték, sőt rejtve tovább is adták a pálos hagyományokat és lelkiséget. Nekik köszönhető, hogy 1989-ben a Pálos Rend újra megkezdhette közösségi életét.

Hargitafürdőn a pálosok „kolostora” előtt

Rendünk hanyatttört sorsa után ma, közel 25 évvel újraindulásunk után húszan vagyunk. (Szerte a világon közel 550 pálos él.)

Mai legfőbb törekvésünk a magány és a csend szeretete, az elmélkedő imádság, ami az Isten iránti szeretet elmélyülését, ezzel összefüggésben önmagunk elfogadását is jelenti. Tanúságot akarunk tenni lelkipásztori szolgálatunk által arról, hogy minden csak az Isten iránti szeretet által válik értékessé. Ezek mellett je-

len van életünkben a Szent Kereszt tisztelete, vagyis az áldozatkész lelkület. Hitünk szerint az válik boldog pálos szerzetessé, aki ezt Krisztus példája nyomán éli meg. Őszinte egyszerűséggel szeretnénk mindezt tenni, tudatosítva, hogy odaadásunk nem más, mint elfogadás. Isten csodálatos meghívásának elfogadása.

Ezzel a rövid ismertetővel a magyar nemzetért engesztelő Pálos Rendet szándékoztunk bemutatni, egyúttal azt az örömeinket is szeretnénk kifejezni, hogy erdélyi rendházunk a Csíksomlyói Szűzanya közelében lehet. Pálos hivatásunk a Szűzanya tiszteletének terjesztése, és ebben a munkában szívesen veszünk részt, hasonlóan más szerze-

tesekhez, mint például a csíksomlyói kegyhelyet gondozó ferences testvéreinkhez.

Kolostoraink megtalálhatók Pécsen, Budapesten, Márianosztrán, Petőfiszállás-Pálosszentkúton és Erdélyben (Romániában) Hargitafürdőn. Ez utóbbi szerzetesházunk ünnepélyes megnyitása 2014. január 26-án volt.

Bátor Botond
pálos szerzetes

A Szűzanya és a Kármel

A Szűzanya a kis Jézussal és Jézus Szíve: ez a két ábrázolás látható a skapuláre érmeiken vagy az anyagból készült vállruhán.

Ködbe vész számomra, hogy mikor vettem fel a skapulárét. Valamikor 1990–1991 táján. Az biztos, hogy 1991 nyarán már viseltem. Arra sem emlékszem vissza, hogy ki adta fel nekem a kegytemplom sekrestyéjében. Arra viszont nagyon jól emlékszem, hogy amikor gimnazistaként – akár egy lyukas óra alatt, akár a tanítást követően – kiszaladtunk Csíksomlyóra, akkor először mindig a bejárat jobb oldalán található kis oldalkápolnában lévő Jézus Szíve szoborhoz mentem imádkozni, csak azután a Szűzanyához.

Szerzetesi hivatásomat a kegytemplomban ismertem fel 1991-ben az egyik keddi estei búcsús szentmisén a szentáldozást követően. Azóta is számon tartom, hogy melyik volt az a pad, ahol ültem, amikor az Úr választ adott a kérdésekre hivatásomat illetően, és azóta is hálával és bizalommal ajánlom magam a Csíksomlyói Szűzanya oltalmába, hogy közbenjárására mindvégig hűséges maradhassak a nála felismert hivatásomhoz.

Közösségünkben azonban nem csupán én kötődöm erős szálakkal a csíksomlyói kegyhelyhez. Anna nővérünk, amikor még Sepsiszentgyörgyön élt és dolgozott, valahányszor átutazott Csíkszeredán, ha csak tehette, leszállt a vonatról, hogy egy későbbi járat indulásáig köszöntse a Somlyói Napba Öltözött Asszonyt, letegye előtte gondját, örömét, és a Jézus-hágón megjárja a keresztutat. A hegy többünk számára először a Csíksomlyó hegyét jelentette és az ottani szerda esti szentmiséket, mielőtt a Kármel hegyévé változott volna át. Teréz nővér és én is rendszeres látogatói voltunk ezeknek az alkalmaknak. Jozefa nővérünk egyenesen azzal a címmel tette fel honlapunkra hivatásáról szóló tanúságtételét, hogy *Mária lábától Mária házáig*. Ő közösségünk legfiatalabb, Csíkban született tagja. Hárman is vagyunk itt, akik Csíkból származunk. A budapesti születésű Johan-

„A mi hivatásunk az, hogy ott álljunk Jézus keresztnél.”

na nővérünket is igyekeztünk mielőbb megismertetni ezzel a hellyel, amely nem csupán a mi szent helyünk, hanem egész nemzetünk szentélye. A marosvásárhelyi származású Margit nővérünk, aki idén csatlakozott kis közösségünkhöz, megvallotta: döntésében meghatározó szerepet játszott az a mindig visszatérő gondolat, hogy a Csíksomlyói Szűzanya hazavárja gyermekeit. Úgy látszik, a Szűzanya nem csupán egy búcsú erejéig vár haza bennünket, hanem úgy vár haza, hogy itthon is maradjunk, hogy nála lakjunk.

Amikor az evangélista elmesélte, hogy az Úr Jézus a kereszten János apostolra bízta az ő édesanyját, akkor hozzáfűzte: „És attól az órától fogva házába fogadta őt az a tanítvány” (Jn 20,27). Az eredeti görög szöveg azonban ennél is többet mond. Nem csupán azt mondja, hogy házába fogadta, hanem hogy övébe fogadta őt az a tanítvány. Vagyis mindenébe, ami az övé. Ezt kiterjeszthetjük nem csupán a házunkra és annak tartozékaira, hanem a szívünkre, lelkünkre, gondolatainkra, érzéseinkre, vágyainkra, egyszóval mindenünkre. Mindenünkbe befogadhatjuk a Szűzanyát, hogy hasson át bennünket egészen az ő jelenléte, és alakítson, szelídítsen Jézushoz hasonlóvá. Rendünk legnagyobb ünnepén, Kármelhegyi Boldogasszony ünnepén mindig ezt az evangéliumot olvassuk, mindig a

kereszt alatt álló Máriát szemléljük. Nem csupán azért, mert a mi hivatásunk is az, hogy ott álljunk Jézus keresztnél, és közbenjárjunk nála az egész világért, hanem hogy mindezt Máriával tegyük, úgy, ahogy ő teszi. Kis Szent Teréz nővérünk tudta, hogy azoknak a rózsaszirmoknak (jótéteményeknek), amelyeket a földre akar hullatni a lelkek javára, hozzá kell érniük Jézus véréhez, különben nincs semmi erejük. Erejüket abból nyerik, hogy ő hozzákapcsolja a megváltás misztériumához. Ezt teszi Mária, ezt teszi Kis Szent Teréz és egy másik anyánk is, Szent Terézia.

Ötszáz éves a csíksomlyói kegy-szobor és a mi rendünk, a Sarutlan Kármelita Rend. A Kármelhegyi Boldogságos Szűz Mária Rendje idén március 28-án ünnepli alapító anyjának, Szent Teréziának 500. születésnapját. Háromszoros kegyelmi év, és háromszoros meghívás ez számunkra a lelki anyaság megélésére nőként, szerzetesnőként és karmelita nővérként.

Segítsen bennünket a Csíksomlyói Szűzanya, akinek sokszor ajánlottuk pártfogásába alapításunkat és közösségünket, hogy azzá lehessünk, aminek a mennyei Atya elgondolt bennünket, hogy mindig hűségesen állhassunk Jézus keresztnél mellett! Ámen.

Katalin
nővér

Az idők jeleire figyelve a Szentlélekkel

A Szociális Testvérek Társaságát Slachta Margit alapította 1923-ban Budapesten. Korszükséggel szülte e közösséget, amelynek tagjai az ősi szerzetesi eszményt modern formában élik meg. Nem kolostorokban élnek, hanem kovászként az élet centrumában, kisebb közösségekben vagy egyedül.

A társaság tagjai magánfogadalmmal kötelezik el magukat a tisztaság, a szegénység, az engedelmesség és a karizmához való hűség megélésére. A Szentléleknek szentelt, bencés lelkiségű, szociális tudatossággal, modern formában megjelenő, magyar alapítású – mára nemzetközivé vált – közösség célja, hogy Istent dicsőítse, részt vegyen a lelkek mentésének apostoli szolgálatában. A közösséghez kapcsolódnak a kültagok (egyedülálló vagy családostok), akik életállapotuknak megfelelően élik a társaság lelkiségét, küldetését.

Margit testvér igazi karizmatikus személyiség volt. A Szentlélek segítségével felismerte a kor ínségét, azt, hogy az egyház és a társadalom igényli a hivatásos és képzett munkaerőt, amely Isten országát építi a keresztény értékek meggyökerezését szolgálva.

Ikrich Augusztina testvér irányításával a társaság már a kezdetektől jelen van Temesváron és Erdély több városában, így Csíkszeredában is. A testvérek szolgálata sokrétű volt, és ma is az. A szociális testvérek a szerzetesrendek feloszlása előtt hatékonyan tevékenykedtek Csíksomlyón, a Szűzanya oltalmába ajánlva apostoli szolgálatukat (Kalácska mozgalom, Ezer Székely Leány Nap szervezése, tanfolyamok tartása, a Salvator Egészségház és a Szülőanyák Mária Otthonának irányítása csak néhány szolgálati terület a teljesség igénye nélkül). Jelenleg Csíkszeredában és Kolozsváron élnek testvérek nagyobb számban.

A Szentlélekkel való bensőséges kapcsolat tesz képessé most is a radikális Krisztus-követésre, arra, hogy a modern kor igényeire figyelve szolgáljuk az evangelizációt különböző lelkiségi mozgalmakban, kórházpasztorációban,

„A modern kor igényeire figyelve szolgáljuk az evangelizációt.”

az oktató-nevelő munkában több szinten, a médiában, pszichológiai szaktanácsadásban, lelki beszélgetésekben.

Az utóbbi húsz évben életünk több szinten is kapcsolódott a kegyhelyhez. A ferencesek testvérként fogadtak be adventi csendes napokra. Közösen szerveztünk nyári gyerektáborokat. Több testvér tartotta éves lelkigyakorlatát a kegyhelyen egy-egy ferences atya lelki irányításával. Kültagjainknak szervezett lelkigyakorlatban is segítettek a ferences atyák. A megszentelt élet első világnapján (1997. február 2.) könnyű volt megszerveznünk a szerzetesi találkozót, hiszen a házigazda szerepét vállaló Albert atya lelkesen bátorított bennünket. Lisieux-i Kis Szent Teréz ereklyéjének fogadására a csíkszeredai Segítő Mária Gimnázium diákjaival ünnepi műsorral készültünk. A Csibész Alapítványhoz tartozó fiatalokkal a kegytemplomban az általunk betanított karácsonyi műsort mutattuk be. A megszentelt élet világnapját, Szent Ferenc tranzitusát többször ünnepeltük együtt a ferences testvérekkel.

Az utóbbi években csíkszeredai közösségünkben két testvér vállalt munkát a kegyhelyen. Az alábbiakban olvashatják testvéreink valóságát a kegyhellyel való kapcsolatukról.

„Szociális testvérként is hálás vagyok a Szűzanyának, aki segített hivatásom felis-

merésében. Csíktaploccai lévén, gyerekkoromtól fogva külön öröm és ünnep volt számomra, amikor kimehettem Csíksomlyóra a Szűzanyához. Kértem közbenjárását, és folyamatosan tapasztaltam anyai szeretetét, oltalmát, vezetését.

2007-től dolgozom a kegyhelyen. A felvételtkor Anaklét testvér, a kegytárgyüzlet akkori felelőse a lelkemre kötötte, hogy a kegyhelyen az evangelizáció a legfontosabb feladat. Ennek külön örültem, mert nagyon összecseng szociális testvéri hivatással: a megszentelő szeretet küldetésében élni, apostolkodni.

Nem felejtetem az első találkozót József atyával. Alkalmazásom után azzal fogadott, hogy: „Magát a Szűzanya hozta ide. Nagy a feladat, becsülje meg ezt!” Akkor még nem is gondoltam, mekkora kegyelem forrása számomra az új munkahelyem.

A Szűzanya legnagyobb ajándékaént éltem meg azt, hogy a csíksomlyói kegytemplomban tettem örökfogadalmat 2010-ben. Azt éreztem, hogy rám teríti anyai palástját, és szeretetével magához ölel.

Mindennapi szolgálatomat a Szűzanya oltalmába helyezem, és rendszeresen kérem közbenjárását.” (Gergely Izabella testvér)

„Életemnek sok eseménye kapcsolódik a Csíksomlyói Máriához. Mikor először léptem be a kegytemplomba, azt éreztem, hogy hazatértem.

„Csíksomlyó számunkra forrás és csúcs.”

Boldogasszony Iskolanővérek: Szováta, Felső-Nyárárdmente

A Boldogasszony Iskolanővérek 1858-ban telepedtek le Magyarországon, ami akkor Temesvárt jelentette. A szegények nevelésének karizmájával hamar elterjedt a rend a bánáti falvakban, városokban, majd létrejöttek a nagy kolozsvári nevelőintézetek: az Augusteum és a Marianum. Akkoriban az iskolanővéreket Notre Dame nővéreknek nevezték. A teljes nevünk ugyanis: Miasszonyunkról nevezett Iskolanővérek, vagyis Schoolsisters of Notre Dame (SSND). Az a tény, hogy Mária, égi édesanyánk megnevezésével a 21. század elején a magyarság által használt Boldogasszonyt választottuk, a Csíksomlyói Máriához kötődik. Ráébredve Kárpát-medencei múltunkra és ennek felelősségére, mi, magyar iskolanővérek vállaljuk, hogy kultúrával nevelve, a kultúra nevelő erejére támaszkodva szeretnénk a remény hordozói lenni. Mária, rendünk édesanyja számunkra a Boldogasszony. A lányok, nők nevelése által szeretnénk megerősíteni a családokat. A családi közösségekre építve nagy családunk, nemzetünk életé-

ért és kibontakozásáért is felelősséget érzünk. Az élet peremvidékére került „kultúra” erejét megtapasztalva a szociális felemelkedés eszközének tekintjük a műveltséget és annak átadását.

Több mint egy évtizede személyes elkötelezettség indította újra a magyarországi iskolanővérek erdélyi szolgálatát. Márton Áron halálának évében, 1980-ban, 15 évesen tíz napos erdélyi kiránduláson vettem részt elkötelezett, hívő felnőtt társaságában. Talán akkor nyílt ki először a szemem Erdély szépségeire. Ettől kezdve visszavágytam ide... Suenens bíboros mondata hosszú éveken keresztül tartotta bennem a reményt, hogy a belém ültetett vágy nemcsak álom marad, hanem valósággá válhat: „Boldogok, akik álmodni mernek, és álmukért kemény pénzzel fizetnek, hogy testet öltösn az emberek életében.” Bőjte Csaba testvér példája és mondata is vonzott: „Olyan sokan elmentek Erdélyből Magyarországra, milyen szép is lenne, ha érkeznének pedagógusok, óvónők, tanárok Magyarországról Erdélybe...”

„Ha egyedül álmodik valaki, az még csak álom, de ha ketten álmodnak, az már a megvalósulás kezdete”: Czákó Gabriellában – aki kiválóan képzett, elhivatott énektanár (rendünk társult tagja) – társat találtam elképzelésemhez. Hittünk a zenei nevelés lélek mélyéig ható erejében, és szerettük volna megajándékozni az erdélyi gyerekeket Kodály Zoltán nagy magyar zenepedagógus eszméinek újjáélesztésével. Szakmai és emberi egyetértésben, Istenben bízva indítottuk el tehát énekes misszióunkat 2004-ben.

Szováta szövegére szól az első hívás, majd a felső-nyárárdmenti falvak – Nyárárdremete, Nyárádköszvényes, Mikháza, Deményháza, Ehed, Székelyhodos, Jobbágytelke – gyermekeivel kezdtünk el foglalkozni. Mint számunkra utólag kiderült, ezt a hét falut „kis Szentföldnek” nevezik, és ezen falvak lakóinak ősei közös keresztalijában vonultak egykor a csíksomlyói búcsúra. Mikháza különösen is kedves volt az első években számunkra. Lassan ébredtünk rá, hogy a múlt milyen meghatározó nyomot hagyott

Közös programon a testvérrend csíkszeredai képviselőjével, Sárközi Sándor piarista szeretettel

A csíksomlyói pünkösdi búcsún

a falu lelkeségén. Kájoni János, a zenészként is ismert polihisztor ferences tevékenységének egyik fontos helyszíne – Csíksomlyó és Szárhegy mellett – ez a Bekecs aljában megbúvó kis lelkes falu.

Kórusunkkal, a Marosszéki Kodály Zoltán Gyermekkarral több alkalommal örömmel énekeltek a mindannyiunk számára olyan kedves csíksomlyói kegy-

templomban az Ezer Székely Leány Napján, a csíki tatár betörés emlékére mondott szentmisén és a pedagógusok évnyitó miséjén. Megrendülten és hálával telten éltük át, hogy ott szolgálhatunk, ahol hitünk, múltunk és jövőnk szíve dobog. Testvérrendünk, a piarista rend ott élő képviselőjével, Sárközi Sándor atyával – barátunkkal és munkatársunkkal – is

volt alkalmunk az évek óta folyó közös nevelés folytatására.

Csíksomlyó számunkra forrás és csúc: ahol inspiráció születik, ahol összekuszálódott szájak kisimulnak, ahol őseink és szentjeink igazgatják lépteinket, találkozásainkat, életutunkat, hivatásunkat.

Nagy Éva Vera SSND

Előmozdítani Isten, ember és világ harmóniáját

A Jézus Szíve Társasága (Societas Jesu Cordis) az apostoli élet társaságaihoz tartozó pápai jogú közösség. Bíró Ferenc jezsuita alapította 1921-ben az egyház és a magyar nép szolgálatára. A lelkében világosságot gyújtó isteni szikra az első világháborút megelőző és az azt követő időszak ínségének tapasztalatát használta fel arra, hogy a „hivatásos apostolnők” testvéri közösségén keresztül a magyar nép kiáltó szükségleteire gyógyírt nyújtson. Meggyőződése volt, hogy a magyar társadalom úgy menekülhet meg sok nehézségtől, úgy újulhat meg, ha felajánlja magát Jézus Szívének. A Jézus Szíve-tisztelet alatt azonban nem ájtatossági formát értett, hanem „a teljes, történelmi, reális Krisztus reális követését igazságban és tettben”. Olyan újszerű apostolkodási módszer kidolgozásában és megvalósulásában látta az elhanyagolt társadalmi rétegek vallási, kulturális, anyagi felemelésének lehetőségét, amelyik az ember testét lelkével együtt, földi boldogulását és égi üdvösségét párhuzamosan munkálja, egybefűzi az imát a gyakorlattal, az anyagit a lelkivel, és elsődlegesen a családot segíti, ahol az egyes ember személyisége alakul és fejlődik. Elgondolásának megfelelően apostolkodásunk mindig a társadalom alapjára, a családra irányul, akkor is, ha annak egyes tagjaival foglalkozunk. Istennek szentelt életünket az evangéliumi tanácsokra tett ígérettel a világban éljük, azok körében, akikhez küldtünk. Az alapítási karizma a missziós lelkület ébrentartásáért az egyedül élő és a közösségben lakó életstílust a társaság tagjai számára egyaránt elfogadottá tette. A közösség Szent Ignác lelkiségét követi, sajátos karizmája a *Lelkigyakorlatos könyv* fundamentumának egyik gondolatában gyökerezik: Isten az embert üdvösségre, azaz a vele való közösségre teremtette, minden mást a föld színén pedig

azért, hogy segítse az embert e célja elérésében. A teremtett világ tehát szent, bánjunk vele szentül! Mai nyelven talán így fogalmazhatnánk: mindenünket, amink van – anyagi, szellemi és spirituális forrásainkat –, használjuk jóra és jól, hogy ezzel előmozdítsuk Isten, ember és világ harmóniáját.

A társaság erdélyi története a kolozsvári letelepedéssel indult 1941-ben. A Boldogságos Szűz oltalmába ajánlott alapítás a Korda könyvesbolt sajtóapostoli szolgálatán keresztül fejtette ki legfontosabb tevékenységét. A háború előrehaladtával azonban egyre bizonytalanabbá vált nemcsak az üzlet sorsa, hanem a testvérek helyzete is. A bombázásokkal, ostromállapottal beárnyékolta szabad működés hét éve hamar eltelt, és a semmisnek nyilvánított bécsi döntés halaszthatatlan választás elé állította őket. Látták, hogy sem a Kordán, sem a hitoktatáson, sem a családpsztoráción keresztül nem

tudják folytatni korábbi apostolkodásukat. Kertész testvér Márton Áron püspököt kereste fel, hogy tanácsot kérjen tőle: érdemes-e maradniuk, amikor már semmilyen aktivitást nem tudnak kifejteni. A püspök atya végighallgatta, majd a boltíves terem egyik oszlopára mu-

Az alapító, Bíró Ferenc

tatott: „Nézze, mit tesz ez az oszlop!” A kérdésre ő maga válaszolt: „Semmit, de tart. Maradjanak!”

A csendes kitartás negyven éve után az újraindulás hajnala következett. A testvérek a Csíksomlyói Szűzanya közbenjárását kérő imái, hogy az aratás Ura „küldjön munkásokat aratásába”, meghallgatásra találtak. Jelenleg hárman vagyunk, akiket Csíksomlyó közvetlen vonzáskörzetéből hívott Isten a Társaságba. Innen indultunk, és időről időre ide térünk haza.

A Jézus Szíve Társaság központja Budapesten van. Olyan intézményeken keresztül fejt ki apostoli szolgálatát, mint a Szív Lelkiségi Központ lelkigyakorlatos ház, a Korda Könyvkiadó, a nevét viselő egyetemi szakkollégium, a péceli Idősek Otthona, az Emmausz Hivatástisztázó Ház. Szatmárnémetiben, Gyulafehérváron és Kolozsváron az ifjúsági psztoráció, a hitoktatás, a lelkigyakorlatok, a bibliodráma és a családpsztoráció területén végzünk szolgálatot.

Közösségünknek nincs kizárólagos munkaterülete. Az idők jeleit figyelve keressük azokat az apostoli lehetőségeket, amelyeken keresztül az embereket közelebb vihetjük Istenhez.

Kulcsár Apollónia Noémi SJC

Fél lábbal a levegőben – a jezsuiták újra úton...

Gyerekkoromban, az ötvenes években sok polgári lakásban a könyvek két sorban sorakoztak a könyvszekrényben. Ennek oka nem annyira a helyszűke volt, hanem az, hogy a rendszer szemében nemkívánatos könyveket a második sorban rejtették el. A gyerekeket persze ez kíváncsivá tette, és adandó alkalommal belestek a titokzatos hátsó könyvsorba. Én is. Legizgalmasabb felfedezésem René Fülöp-Miller műve, *A jezsuiták hatalma és titka* volt, egy gazdagon illusztrált, kis híján 600 oldalas kötet. Brébeuf és Lalemant kanadai vértanúk leöntése forró vízzel és a mellettük rotyogó tűz, az őket kínzószerszámokkal körülvevő bennszülöttek harci tánca – mindez csak példa a történetekben gazdag mű ajánlatából. Lenyűgözött. Minden bizonnyal akkor rakták le későbbi hivatásom alapjait.

Amúgy akkoriban csak könyvekből lehetett ismerni jezsuitát. Az csak évekkel később derült ki például, hogy öcsém keresztapjának unokatestvére, (Szamoslaky) Béla bácsi rangrejtett jezsuita volt, mivel a rend akkoriban be volt tiltva Magyarországon. Amikor családunk disszidált, még a keresztszülőkkel is megszakadt évekre a kapcsolat. Mindenki mindenkitől félt, de leginkább a jezsuitáktól tartottak. Így hihettem, hogy életem első élő je-

zsuitája Muzslay atya volt, a leuveni jezsuita kollégium igazgatója, aki mentorom és példaképem lett. Ő hívta fel figyelmemet 1968-ban a chartres-i ifjúsági zarándoklatra, ahol megkaptam hivatásomat, egyelőre papi hivatást.

Sokáig bizonytalan voltam, hogy hogyan is tegyek eleget a hívának, sőt dönteni se nagyon tudtam. Húsz évig váratтам az Urat, és közben sok nagyszerű jezsuitát ismertem meg, hála a magyar Pax Romanának, a katolikus értelmiségiek mozgalmának, ahol a legjobb előadók mindig Szent Ignác fiai voltak. Tárnyilagosan voltak szenvedélyesek és szenvedélyesen tárgyilagosak. Ez tetszett nekem. *Ha pap leszel, légy jezsuita* – érlelődött bennem a gondolat, és ezt kötötte lelkemre a németországi magyar főlelkész, Valentiny Géza is, aki felismerte a bennem mocorgó hivatást. Húsz évvel Chartres után végre elhatároztam, és beléptem a rendbe. Akkor még Kanadában volt a noviciátus, és a magyarországi első rendi szekció illegális. Mindez félidőben változott, leomlott a berlini fal. Minden megváltozott a rend számára is, sok idősebb rendtárs hazatért az emigrációból. Ahogy az akkori tartományfőnök mondta, a Duna két ága újra egyesült. A változás elérte Erdélyt is, és így nem sokkal Ma-

gyarország után Romániában is újraindult a jezsuita munka. A román ajkúak, sokan görög katolikusok, a román régióban találtak otthonra, a magyar anyanyelvűek a magyar provincia missziójában. Közös vállalkozásunk a szatmárnémeti misszió, míg Marosvásárhelyre mind a négy jezsuitát a magyar rendtartomány küldte, ketten közülük erdélyi származásúak. Itt az egyetemi lelkesedés és a hatvanfős bentlakásos egyetemi közösség a fő munkánk, de a ránk bízott minorita templom keretében is fokozott mértékben fordulunk elsősorban a fiatalok és az értelmiségiek felé, akikkel közösen igyekszünk segíteni a helyi papságot az újraevangelizálás feladatában és a hívek szolgálatban. A szolgáló egyház és a szolgáló vállalkozás természetes szövetségesek, ez utóbbiakat, a keresztény vállalkozókat, a *Management by Jesus* vezetői szemináriumok keretében készítem fel küldetésükre, mert vállalkozónak lenni is küldetés. Itt, Erdélyben tavaly óta a szemináriumok helyszíne Csíksomlyó. Számomra ez külön öröm, mert így a kör – egyelőre – bezárult: hivatásom egy zarándoklattal indult, és most egy kegyhelyen kel új életre. A Szűzanya volt végig rejtőző pártfogóm. Kérem, maradjon is!

Kiss Ulrich SJ

Az idők jeleire figyelve a Szentlélekkel

FOLYTATÁS A 11. OLDALRÓL

Vágy ébredt a szívemben, hogy bár csak mindig a közelében lehetnék. A sötét időkben sokat jártam az őszi Mária-búcsúra Annuska testvérral. Mindig megújult lélekkel térünk haza Déstre. 1992-ben első fogadalmamra készülve a testvérek hajdani szürke ruhájában állhattam a pünkösti búcsúsok között. A tömegből egy hölgy jött oda hozzám, tisztelettel érintette meg ruhámat, és örömmel kérdezte: »Még élnek szürke testvérek?« Sokáig csengett

fülemben ez a kérdés. Megsejtettem, hogy az előttem járó testvéreket a rend feloszlása után hiányolták az emberek.

Évek múltán már nyugdíjasként dolgoztam a kegyhelyen. Vasaltam a kegytemplom részére, stólákat és ferences habitusokat varrtam. Reggelente beléptem egy köszöntésre Máriához, és kértem segítségét a napi munkámboz. Számomra ez igazi ajándék volt.

A kegytemplom Erdély gyöngyszeme, erőforrás. Van hozzá hazajönni, megpihenni, imádkozni és a csíksomlyói Má-

ria oltalmába vetett hittel indulni tovább.” (Szentkirályi Éva testvér)

Kedves Olvasó! Azt kívánom, hogy a megszentelt élet éve és a jubileumi Mária-év szolgálja hitünk és reményünk megerősödését! A Szűzanya, a Szentlélek jegyese esdje ki mindannyiunk számára a Krisztushoz tartozás örömét és békéjét!

Farkas Ibolya
szociális testvér

A székely nép és a Gyulafehérvári Főegyházmegye szolgálatában

Csíksomlyó közelében, Csíkszentdomokoson és Gyergyószentmiklóson 1992 óta élnek a Segítő Nővérek. A rend teljes neve: Tisztítótüzből Szenvedő Lelkeket Segítő Nővérek Kongregációja. Alapítónőnk, Eugénie Smet (1825–1871) ismételt tapasztalhatta a gondviselés működését, Isten előzékeny szeretetét. Ezért hálából „segíteni akart minden emberen, aki e világon vagy a túlvilágon a tisztulás útját járja, hogy elérje teremtettsége célját, a végső és tökéletes közösséget Istennel”. Viennai Szent János, az ars-i plébános bátorítására egy közösséget alapított Párizsban 1856-ban. Három évvel később halálával fogadta a Jézus Társasága szabályzatát, és arra építette a közösség lelki életét, ami egyben az apostoli munka hordozója lett. Rendi neve: Gondviselésről nevezett Mária. 1957-ben avatta boldoggá XII. Piusz pápa. Jelenleg a világon körülbelül 800 segítő nővér él öt kontinensen, hogy alapítónőnk szándéka szerint embertársaik oldalán Isten országának építésén munkálkodjanak.

Karizmánkat röviden így foglalnám össze: Krisztus-követésünk által segíteni akarunk azoknak, akik ezen a világon vagy a túlvilágon a tisztulás útját járják. Jelen akarunk lenni az élet különböző területein azok mellett, akik szenvednek, akiknek emberi méltóságuk kárt szenvedett, a kienyegszelődést és a reményt megélni és közvetíteni a legkülönbözőbb helyzetekben. Mottónk: „Segíteni az embereket teremttségük céljának elérésében.” Mindezt a legkülönbözőbb területeken próbáljuk megélni. Karizmánkból és lelkiségünkéből adódóan nincsenek intézményeink, kisközösségekben élünk. Tevékenységeink: a Szent Margit Lelkigyakorlatos Ház működtetése Csíkszentdomokoson (ahol a lelkigyakorlatokon kívül számos tematikus képzés is mű-

„Segíteni az embereket teremttségük céljának elérésében.”

ködik), vezetőképzők, konfliktuskezelés, kommunikációfejlesztés, krízishelyzetek kezelése, szervezetek képzése, civilszervezetekben való együttműködés (főként a KALOT-tal és Caritasszal), egyházmegyei bizottságokba való innovatív bekapcsolódás (Pasztorális Bizottság, Családpasztorációs Bizottság, Hivatásgondozó Bizottság), egyetemisták lelki gondozása.

Számunkra különleges jelentősége van annak, hogy közösségünk a kezdetek óta Csíkszentdomokoson és környékén jelen lehet sajátos küldetésével. Különösen megerősít bennünket az a tudat, hogy jelenlétünket boldogemlékű Márton Áron püspök atya akarta. Ő nem kifejezetten a Segítő Nővérekre gondolt, de Bálint Lajos érsek atya emlékezett arra, hogy Márton püspök úr többször elmondta, mennyire szeretné, ha szülőfalujában egy szerzetes közösség élne és működne. A rendszerváltás után, amikor a Segítő Nővérek letelepedési kéréssel fordultak Bálint érsek úrhoz, ő mindjárt Csíkszentdomokost ajánlotta.

Nincsenek véletlenek. Csak gondviselés van. Kezdetben a nővérek nem tudták pontosan, hogy

milyen feladatra hívja Isten őket a Gyulafehérvári Főegyházmegyébe. Egyet tudtak: ha Isten küldött négy erdélyi lányt a közösségbe, akkor a közösségnek hivatása és küldetése, hogy a székely katolikus közösséget szolgálja. Elsőként egy osztrák és egy magyarországi nővér érkezett Erdélybe. Gyakran elmondták, hogy útjukat keresve minden alkalmat kihasználták arra, hogy Csíksomlyóra betérjenek, és a Szűzanya lábainál kérjék az ő közbenjárását, hogy a jó Isten megmutassa, hogyan tudják küldetésüket az ő nagyobb dicsőségére és az emberek javára kibontakoztatni. Öröm és hála van bennünk, amikor egyházmegyénk szolgálatában aktívan részt vehetünk, együtt dolgozhatunk olyan programokon, amelyeket Csíksomlyón szerveznek a ferenccs atyák.

Öröm és hála azokért a találkozóért, amikor az egyházmegyében élő szerzetes testvérekkel a szerzetesek világnapját vagy a hivatások vasárnapját ünnepelhetjük a Csíksomlyói Szűzanya lábánál. Szabályzatunk 91. pontja így fogalmaz: „Nagyon szoros összefüggés áll fenn közösségi életünk, imaéletünk és küldetésünk között.

Hivatásunk, hogy mindenben Istent szeressük, és neki szolgáljunk; így örömet és segítséget találunk a Szűz Mária iránti bizalmunkban. A rózsafüzérrel tiszteljük őt. Megtanuljuk tőle, hogy egyszerűségben mindent Istentől várjunk, és fenntartás nélkül kössük magunkat Jézus Krisztus személyéhez.” Mély hálával tartozunk a jó Istennek azért, hogy ezt a Mária-tiszteletünket összekapcsolhatjuk azzal a Mária-tisztelettel, amelyet népünk Csíksomlyón él meg. Öröm és hála, amiért népünkkel és népünkért a Csíksomlyói Szűzanyát boldogemlékű Márton püspök atya szavaival kérhetjük: „Anyai áldásodat kérjük, Csíksomlyói Szűzanya! Mikor imádkozni térdelünk, hogy hódoljunk szent Fiad előtt: áldj meg minket, Anyánk! Mikor munkára indulunk, hogy megszeressük mindennapi kenyerünket: áldj meg minket, Anyánk! Mikor megpróbáltatás ér, betegség, gyász borítja szívünket: áldj meg minket, Anyánk! Mikor a földet ígérik mennyországul, hogy elszakítsanak Istentől: áldj meg minket, Anyánk! Mikor gyónásunkat

„Mindenben Istent szeressük, és neki szolgáljunk!”

végezzük, hogy elnyerjük bűnünk bocsánatát: áldj meg minket, Anyánk! Mikor a szentáldozásban az angyalok kenyerét, Jézus test-vérét vesszük magunkhoz: áldj meg minket, Anyánk! Mikor lefekszünk este, hogy új erővel folytassuk másnap földi zarándoklásunkat: áldj meg minket, Anyánk!

Áldásod legyen rajtunk éjjel-nappal, örömben és szenvedésben, munkában és pihenésben, egészségben és betegségben, életben és halálban, az egész boldog örökkévalóságban! Amen.” (H1/164)

Darvas Piroska
nővér

Istentől megajándékozva szolgálunk

FOLYTATÁS A 6. OLDALRÓL

Akár személyes, akár másokért való életünkben ki tudna jobban segíteni, mint Mária, az Istenanya, aki „mindnyájunknak közös és személyenkénti édesanyja” (Szent II. János Pál pápa), aki maga is a hit zarándokútját járta. Az ő példájára kell megnyitnunk szívünket, hogy az ima csendjében be tudjuk fogadni felhívását arra, hogy mindent megtegyünk, amit csak mond az Úr. Így a Lélek adta világossággal, erővel, hűséggel tudjuk élni elköteleződéseinket, hivatásunkat az egyházban, a világban.

A lelki munka mellett a kétkezi munka is életünk fontos része. Az imában végzett egyszerű munka – a szeretet csendjében – Isten Fia földi életének misztériumába vezet, ugyanakkor a világban dolgo-

zó, küzdő testvéreink erőfeszítésével is szolidárisá tesz bennünket.

Itt, Csíksomlyón, a Szűzanya kegyhelyén sajátos, szemlélődő hivatásunkat ferences testvéreink mellett és velük közösségben éljük. Szolgálatuknak köszönhetően részesülünk az egyház szentségeiben.

Hétköznapi kis közösség, ünnepnapokon számos zarándok ünneplő helyen a feltámadott Urat. Sokan az ő édesanyja által közelednek hozzá. Miközben ők anyai közbenjárását kérik a kegyelemmel teljesnek, az Úr szolgálóleányának, addig mi az ima csendjében ajánljuk oltalmába zarándok testvéreinket. Ő pedig, minden kegyelmek Anyja, az ő Fia, Krisztus felfoghatatlan gazdagságához vezet őket is és bennünket is.

Klarissza nővérek

A Szeretet Misszionáriusai: Krisztus szomját csillapítani a legszegényebekben

Sepsiszentgyörgyön jelenleg hat nővér lakik az őrkői szerzetesi házban, ők Teréz anya leányai. Fehér alapon kék csíkos szárójukban lehet látni őket, amint kettősével, vidáman gyalognak a városban. Leginkább az őrkői szegény roma családok ismerik őket, akikhez naponta járnak családlátogatóba. Bár rendszerint elzárkóznak a nyilvánosságtól, most a szerzetesek éve alkalmából mégis megengedték, hogy bepillantást nyerjünk életükbe. A ház vezetőjével, Ifsita nővérrel és egy másik kedves nővérrel beszélgetünk szerzetesi hivatásukról, munkájukról.

Teréz anya Sepsiszentgyörgyön 1990 augusztusában. Fotók: Albert Levente

– India különböző országaiból és Lengyelországból jöttünk 1990-ben Teréz anyával Sepsiszentgyörgyre. Azóta itt dolgozunk a rendházban. A nővérek cserélődnek. A mi rendünk különleges. Míg más szerzetesek a tisztaságra, engedelmességre és szegénységre tesznek fogadalmat, mi még megtoldjuk eggyel: szolgálni a legszegényebeket. Az értük végzett munkával csillapítjuk Krisztus szomját. Megvan a napi programunk. Reggel 5-6 óráig ima, elmélkedés, zsolozsma. A szentmise a legfontosabb része a napnak, amit

rendszerint itt, a kis kápolnánkban – ahol Teréz anya-ereklét őrünk – Márkus András plébános atya vagy Hajdú János főesperes mutat be. Néha elmegyünk a város valamelyik katolikus templomába. Fél 10-re már megyünk családlátogatásra az őrkői szegényekhez, egészen 12-ig. Mindenfajta munka van benne. Figyelünk, hogy miben tudunk segíteni. Mi nem szociális munkások vagyunk, hogy adakozzunk, hanem inkább az evangéliumi örömhírt visszük. Délben rövid közösségi imát tartunk, délután 3 és 4 között

az Oltáriszentség előtt imádkozunk, zsolozsmázunk, majd jönnek a gyermekek tanulni. Felkészítjük őket elsőáldozásra, bérmálkozásra. Délután 5-től 7-ig foglalkozunk a roma gyermek hitéletével, utána közösségi programunk van.

Kalkuttában van a fő rendházunk, Európában pedig Lengyelországban található a központ. Oda mennek a fiatalok tanulni. Mivel a világ különböző országaiból vagyunk, ezért közös nyelvünk az angol. Van két erdélyi rendtársunk is: Sepsiszentgyörgyről Kinga, aki Eszter nővérként Magyarországon dolgozik, és Szentegyházáról Margit, aki Elisabet nővérként Albániában dolgozik.

A mi rendünkben úgy van, hogy a lengyelországi központban tanulnak a jelöltek, majd miután fogadalmat tettek, oda mennek, ahol szükség van rájuk, és ott megtanulják az ország nyelvét, ugyanis missziós munkát végzünk.

– *Teréz anya két alkalommal is járt Sepsiszentgyörgyön. Először 1990-ben, majd 1992 augusztusában. Albert Levente, a Háromszék fotóriportere megörökítette ezeket az egyedi pillanatokat... Önök hogyan emlékeznek, milyen volt 25 évvel ezelőtt a rendalapítás? Milyen volt Teréz anya?*

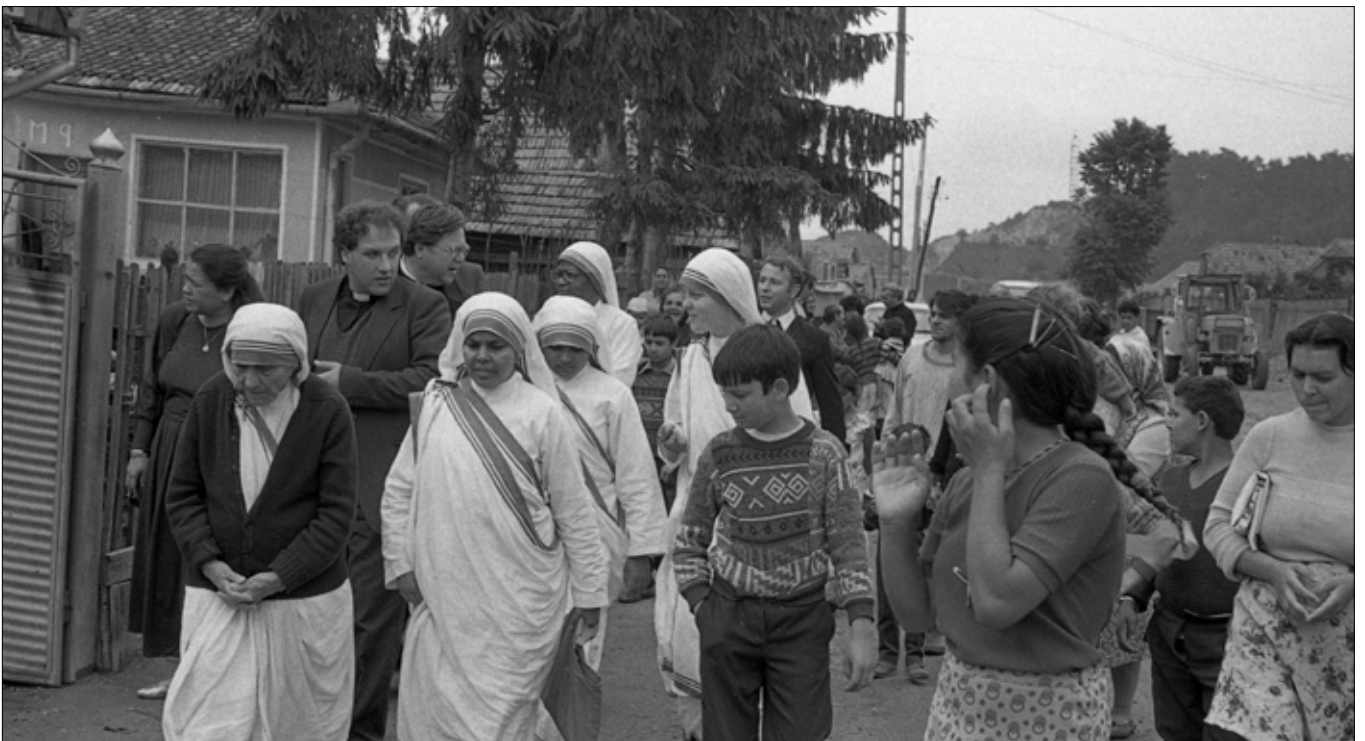

– Mi együtt laktunk három évet a rendalapító Teréz anyával Indiában. Amikor készültünk Romániába jönni, akkor először Rómába mentünk, majd Bukarestbe érkezett a repülőgépünk. Babota Tibor káplán jött értünk, ő hozott Sepsiszentgyörgyre. Amikor megérkeztünk, itt volt Bálint Lajos érsek atya, Csató Béla plébános és a polgármester úr. Szeretettel fogadtak a sepsiszentgyörgyi Szent József Plébánián. Teréz anya rövid kis emlékezést tartott, ebédeltünk, majd kivittek megnézni a romatelepet. Teréz anyának nem tetszett a ház, amelyet felajánlot-

tak, hogy rendház legyen belőle, mert csak a falai álltak. A polgármester úr megígérte, segít megépíteni a rendházat. Mi addig másfél évet az állomási plébánián laktunk. Az állomási egyházközségnél volt egy kis kápolna és egy kis ház... Jöttek a nénik különböző ajándékokkal... Mi meg kerestük a helyet, hol is lakjunk. Két nővér megkezdte az ismerkedést a családokkal Tibor atya segítségével, aki angolul misézett nekünk. Majd kaptunk két tömbházlakást. Fél napot tanultunk, fél napot ismerkedtünk a családokkal... Teréz anya két-három napot maradt velünk.

Milyen volt Teréz anya? Nekem az maradt meg, hogy amikor csoportban voltunk, akkor ő mindig kiválasztott egy személyt, és hozzá beszélt. A teljes figyelmét rá irányította. Így tanított, hogy nyitott szívűek legyünk. Teréz anyától azt kérte Jézus, hogy fényt vigyen a sötétségben élő embereknek. Volt idő, hogy minden családnak adtunk Bibliát. Mi azért vagyunk itt, hogy elhintsük a hit és szeretet magvait. Isten adja a kegyelmet, hogy foglalkozunk velük. Teréz anya tanítását éljük: „Tartsd tisztán a szívedet, hogy Jézus szeretessen a te szíveddel!”

Józsa Zsuzsanna

Teljes búcsú nyerhető minden „szerzetesi templomban
vagy klauzúrás monostor oratóriumában.”

EVANGÉLIUM
PRÓFÉCIA
REMÉNY

Megszentelt élet a mai Egyházban

A MEGSZENTELT ÉLET ÉVE

2014.11.30
2016.02.02

